

de store Kommuner Vedkommende vil kunne naas noget ved en gennemført Centralisation, saa at man siger: Naar vi nu en Gang skal have Embedsmænd til at administrere det, saa er det rigtigt, at vi ikke har en Embedsmand, som har Fattigvæsenet, og en anden Embedsmand, som har Alderdomsunderstøttelsen, og en tredje, som har Hjælpekasserne under sig o. s. v., men at vi søger at faa det hele mere samlet. Jeg erkender, at dér, hvor man alligevel skal have Embedsmandsmaskineriet, vil det nok have sine Fordele, og jeg skal gerne tage det Spørgsmaal under Overvejelse og faa det nærmere overvejet og bearbejdet ogsaa i Ministeriet. Om det saa skulde ende med, at man sagde: Det er et saa stort Spørgsmaal, at det er nødvendigt, eller i alt Fald ønskeligt, at tage en Kommission om det, saa skal jeg ikke have noget derimod. Det er altsaa en Side af Sagen, som jeg ikke har saa mange Betænkeligheder ved. Noget andet er det, hvis man vilde give en Kommission ogsaa den Opgave — men jeg er ikke helt klar over, om det var det ærede Medlems Mening —, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Johnsen) begyndte med at nævne: at faa slaaet fast Principperne i vor sociale og humane Lovgivning. Der er jeg noget bange for, for det første, at en Kommission ikke vilde naa til nogen Enstemmighed om, hvilke Principper der skulde være gældende, og dernæst, at vi alligevel, naar en saadan Kommission, som antagelig ikke vilde blive enig, havde fremlagt sit Arbejde, hvorefter man skulde søge at fastslaa Principperne for vor sociale og humane Lovgivning, i Virkeligheden ikke var Sagen et Skridt nærmere, end vi er i dette Øjeblik. Og naar Talen er om de Principper, som skal lægges til Grund for vor sociale og humane Lovgivning, hvorom jeg tidligere har haft Lejlighed til at udtale og skal gentage det her, at for mig drejer det sig om i saa høj Grad som muligt at komme bort fra det rene Understøttelsesprincip og over til Princippet Hjælp til Selvhjælp, over til det Princip, som er nedlagt i Lovene om Sygekasser og Arbejdsløshedskasser, som begge blev nævnt af det ærede 3die Medlem for 9de Kreds, og som jeg haaber, vi ogsaa skulde faa gennemført paa Invaliditetsspørgsmaalets Omraade, og for Resten paa adskillige andre Omraader, — saa skulde jeg være tilbøjelig til at antage, at den bedste Støtte for at faa vor humane og sociale Lovgivning baseret paa de Principper vil man faa den Dag, da man faar et Landsting i Over-

ensstemmelse med Regeringens Forfatningsforslag, hvorefter Landstingets store Tal er fremgaaet af de Mænd, som har haft Lejlighed til i Praksis at se, baade hvorledes Forsikringsprincippet virker, og navnlig, hvor uheldigt Almissepriippet virker paa mange Omraader. Naar Forholdet bliver det, at disse Mænd er med til at skrive Lovene, saa faar vi de rigtige Principper gennemførte, men desværre maaske ogsaa først da.

Johnsen: Den sidste Bemærkning, den højtærede Minister fremsatte, om det ønskelige i at faa Landstinget sammensat som af Regeringen foreslaaet, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg tror ikke, at Tiden er dertil, og det vilde sikkert ogsaa føre for vidt ved denne Lejlighed.

Jeg skal med Hensyn til den foreliggende Sag overfor den højtærede Minister kun bemærke, at for saa vidt angaar en Revision af Landkommunalloven, er det rigtigt, at jeg mener, at denne Lov, som nu snart er 50 Aar gammel, kan trænge til Revision paa flere Punkter, bl. a. ogsaa i Henseende til Nødvendigheden af Amtsrådets Samtykke til Udredelse af selv det mindste Beløb af Sognekommunekassen i almenyttige Øjemed. Men deraf kan den højtærede Minister ikke slutte, at jeg skulde mene, at det i det foreliggende Tilfælde, hvor det drejer sig om Udredelsen af Bidrag til Hjælpekassen af over 30 Øre pr. Indbygger, burde være overflødigt at erhverve Amtsrådets Samtykke. Jeg skal dog ikke udtale mig mere om dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed. Hvis det maatte komme frem ved Landkommunallovens Revision, vil der jo dér kunne tales om det i Almindelighed.

Vejstrup: Den ærede Ministers Fortolkning af § 4, 2det Stykke, er selvfølgelig yderst tilfredsstillende. Jeg indrømmer, at hvis det er Forholdet, foreligger der fra min Side en Misforstaaelse, men en saadan er ret naturlig, thi i § 4, 1ste Stykke, staar der udtrykkeligt: „Naar en Person har modtaget Hjælp til et Beløb af mindst 15 Kr.“, og i 2det Stykke staar der: „Naar der er modtaget Hjælp til Beløb af i alt 180 Kr.“. I det ene Stykke staar der altsaa mindst 15 Kr., i det andet i alt 180 Kr. Man maa da ret naturligt slutte, at naar der staar: i alt et Beløb af 180 Kr., var det kun de 180 Kr., der maatte ydes.

Den højtærede Minister sagde angaaende Refusionen, at den i højere Grad vil give Kassen Karakteren af en Fattig-